

จดหมายฉบับแรกจากชิคาโก...

3 พ.ย. 2414

พี่อาคที่รักและคิดถึง

ถึงแล้วละ... ถึงจริงๆ จดหมายที่เขียนไปจากโตเกียวคงได้รับแล้วนะ พอเขียนจดหมายเสร็จ เราก็ก้าวไปตามถนนกินชาตามทีเลาแล้ว ตอนเย็นก็ขึ้นเครื่องบินสายใหม่ ชื่อ North-West Orient มั่นใหญ่ โทมโหพารจริงๆ แถวหนึ่งนั่งได้ตั้ง 8 คน เทียวนี้มีผู้โดยสารราวๆ 200 คน ผู้รังส่วนมาก และลงที่ชิคาโกเสียเกือบทั้งหมด เพราะมีกรุปทัวร์กรุปใหญ่ของสมาคมทนายความชิคาโก ที่จับนำเที่ยวญี่ปุ่น.. ช่วงจากโตเกียวถึงอเมริกานี้นานมาก เครื่องบินมันเฉียดๆ ขั้วโลก เห็นอ แคมองไม่เห็นอะไร กลางคืน ไปสว่างเอาที่เมือง Anchorage Age ในรัฐอลาสกา ถูกตอนลงทั้งหมด เห็นหิมะเต็มไปหมดข้างนอก คืนแรก! เป็นครั้งแรกที่เราเห็นหิมะ แต่ไม่หนาวเลยถ้าอยู่ในเครื่องบินและบริเวณห้องพัก เพราะมีเครื่องทำความร้อน บังเอิญเครื่องบินล่าเกาเสีย เลยต้องรอล่าใหม่ไปรับต่อ เสียเวลาอาศัยอยู่ทั้งวัน ต้องตรวจพาสปอร์ตและตรวจของ ซึ่งเป็นเรื่องที่เรากลัวมาด โดยเฉพาะเรื่องตัวเครื่องบิน แต่ไม่มีอะไรเลย เจ้าหน้าที่ถามเราค่า-เคียววาว.. จะอยู่ชิคาโกนานเท่าไร.. เราออมแอมตอบไปว่า ราวๆ 1 เดือน ก็หมดเรื่องกัน เพราะผู้โดยสารอีกตั้งหลายร้อยคนกำลังกันอยู่ข้างหลัง พวกสุลกาตริกซ์ก็เหมือนกัน เรานึกว่าคงจะถูกคนดูแลเกลียดเลย.. ไม่แตะต้องเลยซักกระเป๋าคิว เพียงแต่ถามว่ามีของฝากหลายชิ้นมัย เมื่อตอบว่าไม่มี ก็ผ่านไป รู้สึกมันไม่ค่อยสนใจเราเท่าไร แต่สนใจพวกเคียวกันมากกว่า พวกนั้นถ่าออกนอกประเทศแล้วเป็นอันเชื่อว่า ต้องพกเอาของแปลกๆ แพงๆ เขาประเทศแห่งๆ เพราะฉะนั้นสุลกาตริกซ์ก็ตั้งท่าเก็บภาษีนาดู เราเห็นพวกนั้นถูกคนกระเป๋าคิวเทออกหมดกระเป๋าคิวเลย

ออกจาก Anchorage บ่ายสามโมงแล้ว ถึงซิดาโก๊ราวๆเที่ยง-
คืน โจนและเอมเมตมากอยรับอยู่แล้ว โลงออกไปที เพราะกลัวโทร-
เลขจะไม่ถึง ออกจากสันนามบิน O'Hare ซึ่งมีทหารมาก ไปถึงบ้าน
คอนซางไกล ราวๆหนึ่งชั่วโมง บ้านอยู่นอกเมือง ยังไม่เห็นตัวเมือง
ซิดาโกเลย คงจะอาทิตย์หน้า เพราะน้องชายของแหม่มโคโรซันคิดให้
ไปอาทิตย์หน้า เพราะอาทิตย์นี้แถมจะออกนอกเมือง

ที่เมือง Glen Ellyn บ้านโจน มีร้านขายของสารพัดเหมือนกัน
กำลังจะออกไปซื้อเสื้อโค้ท เราเพิ่งงงหัวขุ่นจากเตียงโคเม้อวาน
เพลียจากเครื่องบินและทองเสียเพราะผิคน้ำและอาหาร แต่โจนทำ
กับชาวออร์อย กับชาวฝรั่งเศสจะตาย โจนเปิดกระป๋องบาง เปิดกล่อง
บาง เทลงอ่าง เติมไข่เติมนม เติมอะไรๆจากกระป๋องต่างๆ แล้ว
ก็เสียบปลั๊ก กกปุ้ม เกี้ยวเกี้ยวก็กินได้ ทุกอย่างกกปุ้ม เรามอกโจน
ว่า เราซุกซุกซึกๆ แก้กพาลงไปห้องใต้ดิน เปิดเครื่องซักผ้า ใส่ผ้า
ลงไป ใส่ผงซักฟอก ปัดผ้ากกปุ้ม แล้วก็ขึ้นมากินข้าว อิ่มแล้วก็ลงไป
เปิดเครื่อง หยี บดผ้าใส่เครื่องอบ กกปุ้ม เกี้ยวเกี้ยวมันก็แห้ง วิกโก้
เสื้อผ้าที่เขาไปทิ้งหมกตองเก็บไว้ไซหารอน ทองซอกซุกสำลีหรือขน-
สัตว์ใส่ไหม มันหนาวหุแทบหูดกเลยจริงๆ ไม่มีคนเดินนอกบ้านกันหรือ
อยู่กันแต่ในบ้าน ในรถยนต์ก็มีเครื่องทำความร้อน ลมก็แรงมาก
ปวกใบหู ปวกจุกและหน้าก็ซาไปหมด แต่ทุกอย่างสบายมาก ไม่ตอง
เป็นห่วงเลย สองตัวเมียนั้นทำให้เราไม่คิดถึงเมืองไทยเลย เป็น
กันเองดีมาก คงจะเป็นเพราะแถมเหงา อยู่กัน 2 คนกับหมาพูดไม่ได้
อีก 1 ตัว (หมาที่อเมริกานั่นตองคิทะเมียนเสียภาษีทุกตัว ปิละหลาย
สิบดอลลาร์) เราก็ช่วยทำงานบ้านทุกอย่างแหละ ก็มันหมูจะตายไป
ล้างชามก็มีกอน้ำรอนเย็น บ้านไม่ตองดู เพราะปูพรมตลอด แมกระ-
หังในห้องน้ำ... และตั้งแต่เหยียบบอเมริกานี้ เราโคอามน้ำหนเคียว

ก็ไม่เห็นเขาอาบนํ้ากันเลย ไค่แต่สีฟัน กู้ดลึงคิกว้าจะอาบนํ้า สอง
 คนผู้เวียนนั้ชุนเราไปโรงโบวลึงอิกแล้ว เอมเมตแก็เป็นแชมป์
 โบวลึง ไปเล่นทุกวันพุธ.. นากลัวจะตองเขียนไปโหมคราวหน้า ไม
 ตองว้าเราจะไปเล่นโบวลึงหรงอก ไมชอบเอาเสียเลย ไปนั้งดูเฉยๆ

คิกว้าทุกคนคงสบายคิตามเคยนะ .. เราตองเขียนถึงคุณพ้ออิก

รักและคิกถึงอย่างมาก

อาาน

ออกจากโศเกี้ยว เราจำไค่ว้าเครื่องบินบินเฉียคชั่วโลกเหนือ!
 แนนอนละมันจะตองเฉียคเกอะ"ฮอคโคโค"..คุณพระช่วย! นีถาถูก
 ไอพวก"รุชโซ"มันชักคุมเขาให้ หาวาเราท่าจารกรรมละก็ คงไมไค่
 มานั้งเลาเป็นตอยหอยอยางนั้หรงอก ความจริงมันก็คิกว้าไค่หลนจุมทะ-
 เลไปเสียไค่ หมคเวรกันไป แถจ้าไค่ว้าก็ยั้งตองนั้งคายของเกาจน
 กระทั่งถึงนํ้ายอย หมคแรง..นอนหลับตั้งอาทิตยก็ยั้งไมอืม..แต่ก็สม-
 อยาก อยากไปเมืองนุอก จะเป็นเมืองอะไรก็ไค่ ขอให้ไค่ออกจาก
 เมืองไทยที่รู้สึกว้ามันชางสับสนุนว้ายและเรารอนทรมาน..

ไปอยู่ในบรยการคาศีโหมที่นาคินเตน แต่ก็ปุะปนระคนไปกับความ
 กังวลอยางหนึ่ กังวลเรื่องการทำงาน อยางนอย..ลางชามในราน
 ชายอาหาร หรือทำงานตามบุาน ตามรานชายของ..แต่โจนและเอม-
 เมตบอกรว้า งานประเกทนคอยท่าเมื่อหมคหนทางจริงๆ เอมเมตโยน
 หนึ่สือพิมพ์รายวัน ดูเหมือนจะเป็น "Chicago Tribune" "เลมหนา
 ปิกให้เราดู ก็จริงจ้แหละ หนาของการโฆษณาหาคคนงานในบริษัทต่างๆ
 เต็มพรีคไปทั้งหนา ทุกแขนงอาชีพ แต่กั้หนึ่แหละ งานพวกนั้สำหรับ
 คนของเขา มันมีปัญหาคสำหรับคนอื่..โจนและเอมเมตอื่กั้หนึ่แหละ
 แนะนํ้าให้เราเตรียมท่าประวัติกการทำงานและประสบกการณ รวมทั้ง

ระดับของการศึกษา สำหรับส่งไปตามบริษัทต่างๆที่กำลังต้องการคนทำงาน.. ไคมล..หนึ่งอาทิตย์ให้หลัง เป็นหนึ่งอาทิตย์ที่วุ่นเหลือใจ วันหนึ่งๆผ่านไปโดยการดิ้นกรายไปมาในซูปเปอร์มาเก็ต และโดยการกินอย่างไม่มันเยิ้มยั้ง..เราเป็นโรคประสาทอย่างหนึ่ง ถ้ามีความกังวลมากๆทำให้รู้สึกหิวบ่อยๆ แวะกินไม่เลือกตามร้านขายอาหารต่างๆ เพราะกลัวตาย..

คืนเสาร์วันหนึ่ง(ห้องนอนเป็นห้องใต้หลังคา ห้องเล็กๆแคบๆสบาย) กินกาแฟกับสองถ้วยเมียเสร็จ เราก็รู้ว่าเราจะไป "Chicago loop" ครั้งแรกๆสองถ้วยเมียก็พาเราไปควยรถยนต์ของแกเอง แต่บางครั้ง อุณหภูมิลงต่ำมาก เอ็มเมทซ์ก็เลยขับรถไฟก็ไปลงแคสตันรถไฟ เอารถจอดทิ้งไว้ที่สถานี(ตรงที่มีที่หยุดคเหริยญ)แล้วขึ้นรถไฟต่อไป จนถึงรอบนอกของเมือง ขึ้นรถไฟมาจอดจนถึงใจกลางเมืองที่เรียกว่า "ชิคาโก ลูป" ซึ่งเป็นย่านการค้า การทำงานทั้งของรัฐและเอกชน วันหนึ่ง..เราไป"ชิคาโก ลูป"คนเดียว เดินออกจากบ้านซึ่งไม่มีรั้ว(บ้านของคนอเมริกัน ไม่นิยมทำรั้วรอบๆบ้าน ทำนิกหนอยหลังบ้าน ถ้ามีสุนัขหรือสัตว์เลี้ยงอย่างอื่น)..มีแต่เสียงคำรามน่ากลัวของ เจ้า"Rex" หมาพันธ์" Irish Setters" ตามหลังเราไป สองถ้วยเมียรักเจ้าเรกซ์เหมือนลูก..เรกซ์เห่าคำราม เพราะอาจจะยังไม่คุ้น สายตากับคนตัวเล็กๆใส่เสื้อโค้ทสีดำมะเม่อม(ที่เพิ่งซื้อใหม่เอี่ยม ราคาตั้ง 50 กว่าดอลลาร์)เจ้าโคทตัวนี้เคลื่อนไหวมะงุมมะงาหรา ไปบนหิมะที่จับอยู่บนถนน..หิมะที่ตกลงมาเมื่อคืนก่อน ที่ส่งแสงระยิบระยับเป็นปุยเล็กๆ สวยจนต้องนั่งมองอยู่นาน ก็เพิ่งเห็นเป็นครั้งแรกในชีวิต..เมืองไทยมีแค่สโนวตกใน 40° เซนติเกรด!..วันนั้น ปรอทที่ข้างฝาบ้านของโจน ลดลงที่ 2 องศา โจนและเอ็มเมทซ์ยังบ่นว่า ไม่ค่อยหนาวเท่าไร..ว้าย!เรา..ข้างในเสื้อโค้ทยังมีเสื้อหนาวแบบ

เมืองไทยอีก 3 ตัว ถูกเท่าหนาเปอะที่เพิ่งซื้อเมื่อวันก่อนที่ร้านแขกชื่อ "กาลิ" ใสถุงม้อดักที่ใจนโห้ยม และยักเยียคสองเท่าใส่เข้าไปในรองเท่าบูทครึ่งน่อง หนักกลับ ท้าจากอิตาลิ ราคา 11 ดอลลาร์ เก่มาก และที่พูควายักเยียค ก็เพราะ กว่าจะใส่ได้แต่ละข้าง แสนจะตุลิกทุเล (ก็โมเคยใส) ความจริงอยากจะใส่แบบเต็มน่อง เพราะอุ้นกักว่า แตคอลลารมันชินไม่ถึง และกัคงไซเวลาใสนานกว่าแบบครึ่งน่อง... หนักละ เรื่องของส่วนบน ใบทุกึเย็นเฉียบ จุ่มกแข็งจนปวด หนาวจะใส่หมวกแบบ "ไอโม่ง" แตกลับไมกลาใส่ ไคแตะแปะบนหัวเอาไวควยหมวกดั๊กแบบธรรมดา... คอยๆ เดินเตะหิมะไปสูคุดนหนานบาน เลี้ยวซ้ายไปหนอยจนถึงตุลิวาๆ รูสึกว่าจะเป็นหมอแปลงไฟอะไร หนาวอนั้น แลวกัเลี้ยวขวา เดินผ่านโบสถคอกไปอีกหนอยกัถึงสี่แยก ที่ร้านทางซ้ายมือชาย ส.ค.ส. ซึ่งมีมวยคนหนึ่งเป็นแคชเชียร์ ชาญๆ เป็นร้านชายูรองเท่าที่เพิ่งซอบูทเมื่อวันก่อน ดักไปอีกสองร้าน เป็นร้านชายูเสื่อผาซงคิกอยูกัทางรถไฟ ซามถนนเพื่อจะไปทองชายตัว แตะทองผานร้านเสริมสวยกอน รานเสริมสวยที่นคองโทรศัพท้นคหลวงหนากจะเดินเข้าไปเลยเหมือนบ้านเรานั้น บางที่มันท้าไม้ไค... พุกถึงเรื่องโทรศัพท้นคหลวงหนาน เป็น "ธรรมเนียม" ที่เครงครคัมมากของคنوอเมริกา เช่น อยากจะไปเยี่ยม ไปคย ไปจิบชาลา คองโทรศัพท้นคหลวงหนากอน ถึงจะเป็นเพื่อนสนิทกันมากก็ตาม ไม่เหมือนเมืองไทย เราก่าลังจะนั่งโต๊ะกินข้าวเย็นให้สุมบายใจคอง 7 โมงเย็น... มีแขกมา! แตกัไม่พรอมที่จะเซ็ญแขกรวมควยในวันนั้น กัคองนั่งรับแขกในขณะทองสงเส็ญค่างรามขออาหาร... เราอาจจะมีปัญหาเรื่องโทรศัพท้นคแต่ตามสำมัญสำนึก ในเวลาที่เฉลี่ยแล้วว้าเป็นเวลารับประทานอาหาร และพักผอน เวลา 7 โมงเช้า, เทียงถึงบาย, 7 โมงเย็น หรือยังงัก็ตามในเวลาอื่นๆ เราอาจจะมีเรื่องสำคัญที่จจะคองท้า แตถาทราบ

ล่วงหน้าว่าจะมาเยี่ยม เราจะรีบทำให้เสร็จก่อนหรือเก็บเอาไว้ทำ
ทีหลัง ก็ยังคิดว่าที่จะทำทำอ้อหลักอ้อเหลือเมื่อมีแขกมาพอดี

ที่หน้าห้องชายตัวสดานี่ "Glen Ellyn" (เป็นเมืองเล็กๆอยู่ทาง
ตะวันตกของชิคาโก พวกเขาเรียกกันว่า "Suburb") ยืนดูร้านรวงที่
อยู่ตรงข้ามสดานี่ เป็นร้านแซก (ไม่โพกหัว) ชื่อ "กาลิ" (KALI) ถูกไป
คานชามือเป็นร้านขายอาหารเล็กๆซึ่งเราแวะไปชิมดูแล้ววันก่อน..
ไมเลว "Cheesburger" อันเบอเริ่ม ซึ่งใส่ทั้งหัวหอม มะเขือเทศ
และผักสลัด หมัมแจของร้านอวนดู รู้สึกจะเป็นอิตาเลียนหรือไมก็
กรีก ในชิคาโกเองมีร้านขายอาหารของพวกกรีกพอๆกับอิตาเลียน
และพวก "ซีฟา" (จีน) ซึ่งมีอยู่ทั้งเมืองที่เรียกว่า "ไชนาทาวน์" อันลือชื่อ
(ร้านขายอาหาร "ไท" ทำหาวาจะคงเหมือนกัน โจนเคยเอาขอเขียน
โฆษณาของร้านหนึ่งมาให้เราดู ถึงขนาดที่ฝรั่งทอง "tie one on"
คือ ปลดเนคไทออก เพื่อสูดปากไคถันค..) ร้านตรงมุมถนนเป็นร้าน
ขายหนังสือ ชามปากไปฝังโนนเป็นร้านขายพวก "นัท" ต่างๆ ถั่วลิสง
Walnut, Almond .. เอมเมตชอบกินถั่วลิสงกับเบียร์ "Meiser Braun"
ถูกไปข้างหลัง เป็นร้านชาประจำ "Yanky Doodle Dandy" ไม่
ทราบว่าจะทำไมถึงซื้อพิลิกก็กก้อยงั้น แต่ก็เป็นที่ฆ่าเวลาของเรา
ไคอย่างก็ จนกระทั่งคนชายเห็นหน้าเราแล้วก็รู้ว่า "สูตร" ของเรา
นั้นมีอะไรบ้าง.. "Cheesburger, Apple pie and Coffee"
เมื่อเขาควักจ่ายเงิน คอยรับกล่องอาหาร แล้วเดินมุ่งหาโต๊ะที่อยู่
ริมหน้าต่างคานหน้า เพื่อจะนั่งดูรถไฟบรรทุกรถยนต์ส่งออกมาจาก
โรงงานสร้างรถยนต์ที่เมือง "Detroit" "ในรัฐ Michigan" ซึ่ง
อยู่ทางเหนือของรัฐ Illinois รถไฟบรรทุกรถยนต์มานไปคันแล้ว
คันเล่า เอารถยนต์ไปลงที่ท่าเรือในทะเลสาบ Michigan เป็นร้อย
เป็นพันเป็นแสนคัน สำหรับส่งไปขายทั้งในทั้งนอกประเทศ.

..ที่สถานีรถไฟ ยืนคอยไป เหลือว้าข้ายมองขวาทำอะไรทำอะไรไป
 ซัก 5 นาที ก็กะเวลาเอาไว้วแล้ว ต้องออกจากบ้านราวๆ 8.40
 เดินจากบ้านถึงสถานี 15 นาที เมื่อคอยรถครบว้นอีก 5 นาที..
 รถไฟมาถึงพอดี..เราก็รีบขึ้นคันที่มาจอดตรงหน้า ใจอยากจะได้ขึ้นไป
 คันหลังสุดสำหรับ"นักสูบบุหรี่" แต่บังเอิญมีที่นั่งว่างตรงคันที่ขึ้น ก็เลย
 ขึ้นไปเลย..ก็เลยไป งดสูบบุหรี่ซักมวนคงยึดชีวิตไปได้อีกนิค..ผ่านสถานี
 " Villa Park " ซึ่งคุณพ่อกับคุณแม่ของโจนตั้งรกรากอยู่ที่นั่น รถไฟวิ่ง
 ต่อไปอีกประมาณ 15 นาที ก็ถึง " Oak Park " ซึ่งเอมเมททำงานอยู่
 ในแผนกเคมีของโรงพยาบาลชื่อเดียวกัน เอมเมทก็คงขึ้นๆลงๆรถไฟ
 อยู่ตรงนั้นทุกวัน..วิ่งวนติกรามบ้านของต่อไปอีก 15 นาที สองข้าง
 ทางรถไฟเริ่มมีเสียงจ้อแจ้ รถเริ่มชะลอความเร็วลง วิ่งเข้าในชาน
 ซาลา จอดแทรกเข้าไปในระหว่างรถคันอื่นๆที่วิ่งไปสายอื่นๆอีกไม่รู้
 กี่สาย นี่ถ้าขึ้นผิดคัน ก็แปลว่าต้องไปแคว่งคว่างอยู่เมืองอื่น ถ้าพูดกา-
 ษาของเขาได้ ก็มีปัญหาน้อยหนอย แต่ถ้ามได้ก็หนักเอาการ ก็มีตัว-
 อยาง ในเมืองไทยนี้แหละ..ฝรั่ง..เดินซื้อของ(สมัยนั้น คนขายของ
 พูดภาษาฝรั่งอันใดก็ไม่ได้ทั้งนั้น ทอรองกันควยการเขียนตัวเลขลงบน
 กระดาษ เพราะเครื่องคิดเลขก็ยังไม่มี)เกิดปวดหนักขึ้นมา ก็อาศัย
 การวาดรูป วาดรูปโถสวมแบบซักโครก ซึ่งบังเอิญคนขายของก็ไม่
 เคยเห็นสวมแบบซักโครก ก็คงเคยเห็นและเคยใช้แบบนั่งๆอย่างแบบ
 ไทยๆ(ซึ่งเรารู้จักมาก เพราะป้องกันการศึกษาโรคโคและป้องกัน
 การนั่งสัปหงกต่ออีก 15 นาที หลังจากโผเผลุกชันจากที่นอนเพราะ
 นาฬิกาปลุก แต่ถาเป็นแบบอย่างละก็ นั่งอยู่ไคไม่ถึง 5 นาที เห็น
 กิน ต้องรีบลุก..) ฝรั่งก็บังเอิญวาดรูปโถสวมแลจตุคล้ายๆถ้วยกาแฟ
 คนขายของเห็นแล้วร้องฮอ..วิ่งถลาเข้าไปในครัวแล้วเดินชูด้วยกาแฟ
 ทรายออกมาให้ฝรั่งซึ่งยืนขาบิดขาเบี้ยวอยู่หนาราน..?

..เราเดินออกไปจากตัวสถานี เดินไปทางซ้ายจนถึงร้านขายหนังสือพิมพ์ เราแวะซื้อ " Popular Photography " ตีพิมพ์ไว้เล่มหนึ่ง แล้วเดินออกไปขึ้นบันไดเพื่อเดินข้ามสะพานระหว่างตึกซึ่งมีรถแล่นขวั๊กไชวอยูขางกลาง ลงบันไดแล้วเดินเข้าไปในช่องทางเดินที่เรียกว่า " Ramp " (โซกันลมหนาว) เดินลงบันไดอีกครั้งหนึ่ง แล้วผ่านไปที่ประตูเหล็กใหญ่ เลี้ยวซ้าย ..ลมหนาวพัดวูบเข้ามา ก็เลยยืนหลบๆ เบียดๆ คนที่จะขึ้นรถเมล์ ซึ่งก็จับกลุ่มคอยกันอยู่คานในช่องประตูคานนอกของประตู คือ ป้ายรถเมล์ที่จะไป " Chicago loop " " เราจะต้องขึ้นสาย " " หรือไม่ก็สาย " " แต่ไปลงผิดจุดกันหน่อยทางในเมือง เราจะไปลงที่ถนน " State " ซึ่งโจนบอกว่า เป็นถนนอยู่กลางหัวใจของเมือง คือนับเป็นจุดตั้งต้นของทิศตะวันออก ตะวันตก เหนือ และใต้ของชิคาโก จากถนนนี้ไปทางเหนือ ชื่อของถนนเป็นชื่อของประธานาธิบดีทั้งนั้น .. Washington, Monroe...Madison (ต่อมาภายหลังทราบว่า ชื่อของถนนได้เปลี่ยนเป็นตัวเลขไป ก็เพื่อจะเข้าไปอยู่ใน Computer โค้งงายๆ ะมั่ง) และทุกถนนจะไปจบที่ถนนริมทะเลสาบ Michigan ซึ่งก็เรียกว่าถนน Michigan เหมือนกัน เป็นถนนตะวันออกของเมือง เดินเข้าไปซีกสองบลอค (ราวๆ สองป้ายรถเมล์) จากถนน Michigan เดินไปทางตะวันตก จะเดินเข้าไปถนัดอะไรก็ได้ที่มีชื่อเป็นประธานาธิบดี ก็จะพบร้านขายสรรพสินค้าใหญ่ๆ เข้าไปตั้งแต่เกาโม่งเข้า ออกมาตอนหกโมงเย็น ไม่ซื้อก็ไม่เป็นไร เดินดูจนเที่ยง ถ้าหิวก็ไม่จำเป็นต้องออกไปหาอาหารกินข้างนอก จะแวะกินที่ร้านขายอาหารชั้นไหนก็ได้ ไปห้องน้ำตองหยอกเหรียญหน้าประตู 25 เซนต์ แต่ถ้าไม่มี 25 เซนต์ ก็ตองคอยหน้าประตูที่มีคนกำลังไชวอยูขางใน (ก็ตองมีความอดทน ถ้าไม่ไชวอนิจจุเงิน) คอยคูนั่นเป็คประตู เราอาจจะขอความกรุณาผ่านประตูเข้าไปโดยที่ไม่ตองหยอกเหรียญ แต่ตองระวังคนเฝ้าห้องน้ำ

..เราเดินออกไปจากตัวสถานี เดินไปทางซ้ายจนถึงร้านขายหนังสือพิมพ์ เราแวะซื้อ " Popular Photography " ตีพิมพ์ไว้เล่มหนึ่ง แล้วเดินออกไปขึ้นบันไดเพื่อเดินข้ามสะพานระหว่างตึกซึ่งมีรถแล่นขวั๊กไชวอยูขางกลาง ลงบันไดแล้วเดินเข้าไปในช่องทางเดินที่เรียกว่า " Ramp " (โซกันลมหนาว) เดินลงบันไดอีกครั้งหนึ่ง แล้วผ่านไปที่ประตูเหล็กใหญ่ เลี้ยวซ้าย ..ลมหนาวพัดวูบเข้ามา ก็เลยยืนหลบๆ เบียดๆ คนที่จะขึ้นรถเมลิ ซึ่งก็จับกลุ่มคอยกันอยู่คานในช่องประตู คานนอกของประตู คือ ป้ายรถเมลิที่จะไป " Chicago loop " " เราจะต้องขึ้นสาย " " หรือไม่ก็สาย " " แต่ไปลงผิดจุดกันหน่อยทางในเมือง เราจะไปลงที่ถนน " State " ซึ่งโจนบอกว่า เป็นถนนอยู่กลางหัวใจของเมือง คือนับเป็นจุดตั้งต้นของทิศตะวันออก ตะวันตก เหนือ และใต้ของชิคาโก จากถนนนี้ไปทางเหนือ ชื่อของถนนเป็นชื่อของประธานาธิบดีทั้งนั้น .. Washington, Monroe...Madison (ต่อมาภายหลังทราบว่า ชื่อของถนนได้เปลี่ยนเป็นตัวเลขไป ก็เพื่อจะเข้าไปอยู่ใน Computer โค้งๆ งามๆ) และทุกถนนจะไปจบที่ถนนริมทะเลสาบ Michigan ซึ่งก็เรียกว่าถนน Michigan เหมือนกัน เป็นถนนตะวันออกของเมือง เดินเข้าไปซีกสองบลอค (ราวๆ สองป้ายรถเมลิ) จากถนน Michigan เดินไปทางตะวันตก จะเดินเข้าไปถนัดอะไรก็ได้ที่มีชื่อเป็นประธานาธิบดี ก็จะพบร้านขายสรรพสินค้าใหญ่ๆ เข้าไปตั้งแต่เกาโม่งเขา ออกมาตอนหกโมงเย็น ไม่ซื้อก็ไม่เป็นไร เดินดูจนเที่ยง ถ้าหิวก็ไม่จำเป็นต้องออกไปหาอาหารกินข้างนอก จะแวะกินที่ร้านขายอาหารชั้นไหนก็ได้ ไปห้องนำคองหยอกเหรียญหน้าประตู 25 เซนต์ แต่ถ้าไม่มี 25 เซนต์ ก็ต้องคอยหน้าประตูที่มีคนกำลังไชวอยูขางใน (ก็ไม่ต้องมีความอดทน ถ้าไม่ไชวอนิจจุเงิน) คอยคูนั่นเป็ดประตู เราอาจจะขอความกรุณาผ่านประตูเขาไปโดยที่ไม่ต้องหยอกเหรียญ แต่ต้องระวังคนเฝ้าห้องนำ

ตกลงเราจะใช้วันทั้งวันอยู่ในห้างสรรพสินค้าแห่งหนึ่งแห่งใดก็ได้ จะที่

Sears Roebuck หรือที่ Marshall Field และ Montgomery
ส่วนร้านเล็กๆกว่าก็มีมากมาย ถ้าใครชอบเรื่องอัด ขยายภาพ ก็น่าจะ
ไปแวะดูพวกอุปกรณ์ห้องมืด หรือซื้อฟิล์มกระป๋องที่ Standard Photo
Supplied ที่ถนน East Chicago ซึ่งอยู่ใกล้ๆกับถนน South Water

หรือจะเดินเตร่ไปทางถนน Madison แถบตะวันตก เกือบถึง
สถานีรถไฟ มีร้านขายกล้องถ่ายรูปที่ราคาถูกกว่าที่ใดก็แล้ว... จนแล้ว
จนรอด ยังไม่ใคร่ซอกลองถ่ายรูป แต่ฝากเงินไว้แล้วที่ธนาคารใกล้
สถานีรถไฟเมือง Glen Ellyn หางานทำให้ใครสักคน แล้วยก
เก็บเงินไว้ซื้อทีหลัง แต่จำได้ว่าซื้อชุดนอนผ้าสีลิลีขาว ลายดอกไม้
ชมพูเล็กๆ" Made in Thailand. "ที่ห้างสรรพสินค้าแห่งหนึ่ง (แต่ถ้า
อยากจะได้" "ก็ต้องซื้อที่เมืองไทย)..

ตอนที่เดินเตร่อยู่นอกใหญ่โตนั้น ก็ไม่เจียบเหงาเพราะมีคนเดินผ่านไป
เพราะในระยะนั้นโจนและเอมเมต มีงานเลี้ยงบอยชู้ด้าไม่ที่บ้านเอง
ก็ถูกเชิญไปตามบ้านเพื่อนฝูง ซึ่งทุกครั้งเราก็มักจะไตร่ตรองไปเป็น
"แขกตามคอย" เสมอ จำได้ว่าครั้งสุดท้ายก่อนคริสตมาสฯ ไปบ้าน
Jane Merino เพื่อนร่วมงานของเอมเมต..นามสกุล"เมรินโน" ฟังดูแล้ว
ถ้าสามีไม่ใช่อิตาลี ก็คงจะเป็นพวกอเมริกันไต เจน เป็นแม่หม้าย
ที่มีลูกสาวสวยมาก..หลังจากรับประทานอาหารเสร็จแล้ว ถึงเวลาขับ
ท้ายควายกาแฟ เจนก็ยกถาดขนมเค้กอันเล็กๆที่มีเทียนสีสวยอันหนึ่งปัก
อยู่ออกมาวางตรงหน้าเรา ซึ่งนั่งงออยู่ เจนจุดเทียนไขที่ปักอยู่ แล้ว
ทั้งเจน โจนและเอมเมตก็ร้องเพลง "Happy Birthday" ผสม-
ผสานกันอย่างเพลิดเพลินจนจบเพลง..ถึงบางอ้อ ก็คงจะเป็นโจนหรือ
เอมเมตนั้นแหละที่บอกให้เจนทำเช่นนั้น แต่ก็คงไม่มีใครบอกล่วงหน้าเพื่อ
เจนจะไต่เท้าเค็กเอาไว้คอย เป็นเรื่องบังเอิญมากกว่า ปกติแม่บ้าน
อเมริกันมักจะนิยมทำเค้กหรือไม่ก็ทำเค้กเอาไว้คอบานอยู่เสมอ และเรา

และเราก็ทำวิศถารในวันเกิดของเราเอง โดยการเป่าเทียนทางजूक!
เคราะห์ที่^{สี่}ที่ไม่^{ได้}เป็นหวัด